

LBRIS

We know
books

LINDA SUE PARK

A Single Shard
Visul
meșterului Min

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Iulia Vladimirov

forteen | 2023

Chapter 1

“Eh, Tree-ear! Have you hungered well today?” Crane-man called out as Tree-ear drew near the bridge.

The well-fed of the village greeted each other politely by saying, “Have you eaten well today?” Tree-ear and his friend turned the greeting inside out for their own little joke.

Tree-ear squeezed the bulging pouch that he wore at his waist. He had meant to hold back the good news, but the excitement spilled out of him. “Crane-man! A good thing that you greeted me so just now, for later today we will have to use the proper words!” He held the bag high. Tree-ear was delighted when Crane-man’s eyes widened in surprise. He knew that Crane-man would guess at once—only one thing could give a bag that kind of smooth fullness. Not carrot-tops or chicken bones, which protruded in odd lumps. No, the bag was filled with *rice*.

Crane-man raised his walking crutch in a salute.

“Come, my young friend! Tell me how you came by such a fortune—a tale worth hearing, no doubt!”

Tree-ear had been trotting along the road on his early-morning perusal of the village rubbish heaps. Ahead of him a man carried a heavy load on a *jiggeh*, an open-framed backpack made of branches. On the *jiggeh* was a large woven-straw container, the kind commonly used to carry rice.

Tree-ear knew that the rice must be from last year’s crop; in the fields surrounding the village this season’s rice had only

Capitolul 1

— Hei, Urechi-de-Lemn! Ai flămânzit bine azi? strigă Omul-Cocor în vreme ce Urechi-de-Lemn se apropia de pod.

Sătenii care se hrăneau îndestulător se salutau amical cu întrebarea „Ai mâncat bine azi?”. Urechi-de-Lemn și prietenul său schimbaseră salutul, care devenise astfel o mică glumă între ei doi.

Urechi-de-Lemn strânse de săculețul plin ochi pe care îl purta la brâu. Vrusese să mai amâne vestea cea bună, dar bucuria îl copleșea.

— Omule-Cocor, a fost un lucru bun că m-ai întâmpinat așa adineaori, căci mai târziu va trebui să ne salutăm și noi ca restul lumii!

Urechi-de-Lemn ridică săculețul; văzu încântat că Omul-Cocor îl privea cu ochi mari de uimire. Știa că avea să ghicească numaidecât – un singur lucru putea oferi unei traiste rotunjimea aceea minunată. Nu erau resturi de morcovi sau oase de pui, care împungeau țesătura în fel și chip. Da, săculețul era plin cu *orez*.

Omule-Cocor ridică cărja în semn de bun-venit.

— Apropie-te, tinere prieten! Spune-mi cum ai dat peste așa o comoară – nu mă îndoiesc că povestea merită ascultată!

Urechi-de-Lemn umbla de-a lungul drumului, așa cum obișnuia în zorii zilei, căutând prin grămezile de gunoi din sat. În fața lui, un bărbat ducea o mare greutate pe un *jiggeh*, un fel de suport făcut din nuiele, neacoperit, care se prindea în spate. Pe acest suport se afla un coș mare de paie, cum sunt cele în care se transportă de obicei orezul.

Urechi-de-Lemn știa că orezul era din recolta de anul trecut; orezul din acel an abia începuse să crească pe câmpurile din jurul

just begun to grow. It would be many months before the rice was harvested and the poor allowed to glean the fallen grain from the bare fields. Only then would they taste the pure flavor of rice and feel its solid goodness in their bellies. Just looking at the straw box made water rush into Tree-ear's mouth.

The man had paused in the road and hoisted the wooden *jiggeh* higher on his back, shifting the cumbersome weight. As Tree-ear stared, rice began to trickle out of a hole in the straw box. The trickle thickened and became a stream. Oblivious, the man continued on his way.

For a few short moments Tree-ear's thoughts wrestled with one another. *Tell him—quickly! Before he loses too much rice!*

No! Don't say anything—you will be able to pick up the fallen rice after he rounds the bend...

Tree-ear made his decision. He waited until the man had reached the bend in the road, then ran to catch him.

"Honorable sir," Tree-ear said, panting and bowing. "As I walked behind you, I noticed that you are marking your path with rice!"

The farmer turned and saw the trail of rice. A well-built man with a broad suntanned face, he pushed his straw hat back, scratched his head, and laughed ruefully.

"Impatience," said the farmer. "I should have had this container woven with a double wall. But it would have taken more time. Now I pay for not waiting a bit longer."

He struggled out of the *jiggeh's* straps and inspected the container. He prodded the straw to close the gap but to no avail, so he threw his arms up in mock despair. Tree-ear grinned. He liked the farmer's easygoing nature.

"Fetch me a few leaves, boy," said the farmer.

Tree-ear complied, and the man stuffed them into the container as a temporary patch.

satului. Aveau să treacă multe luni până să fie cules, iar atunci celor săraci li se îngăduia să adune boabele rămase pe câmp. Era singura dată când savurau aroma pură a orezului și aveau senzația că au mâncat bine. Urechi-de-Lemn simțea cum îi lasă gura apă doar privind la coșul de paie.

Bărbatul se oprise din drum și-și săltase suportul de lemn mai sus pe spate, mutând astfel greutatea împovăraătoare. Urechi-de-Lemn îl urmărea cu privirea și văzu că orezul începe să curgă printr-o gaură a coșului. Dâra de orez de pe jos era din ce în ce mai groasă. Omul își vedea mai departe de drum, neștiutor.

Pentru câteva momente, în mintea lui Urechi-de-Lemn se dădu o luptă aprigă. „Spune-i imediat, înainte să se risipească prea mult orez!”

„Nu, nu-i spune nimic! Ai să poți să aduni orezul de pe jos de îndată ce cotește...”

Urechi-de-Lemn se hotărî. Așteptă până ce bărbatul ajunse la cotitură, apoi alergă după el.

— Stimate domn, zise Urechi-de-Lemn, gâfâind și înclinându-se. Mergeam în spate și am observat că în urma dumneavoastră rămâne o dâră de orez!

Țăranul se întoarse și văzu dâra. Zdravăn, cu fața lată, arsă de soare, își împinse pălăria de paie pe ceafă, se scărpină în cap și râse cu tristețe.

— Nerăbdarea, spuse țăranul. Ar fi trebuit să căptușesc pereții coșului, dar mi-ar fi luat mai mult timp. Acum trag ponoasele pentru că n-am avut destulă răbdare.

Dădu la o parte legăturile care susțineau suportul de lemn și cercetă coșul. Împinse paietele ca să astupe gaura, fără să izbutească însă, așa că își aruncă brațele în aer, ca un fel de capitulare. Urechi-de-Lemn zâmbi larg. Îi plăcea firea așezată a omului.

— Adu-mi niște frunze, băiete, zise țăranul.

Urechi-de-Lemn se supuse, iar bărbatul le îndesă în coș ca reparație provizorie.

The farmer squatted to don the *jiggeh*. As he started walking, he called over his shoulder. "Good deserves good, urchin. The rice on the ground is yours if you can be troubled to gather it."

"Many thanks, kind sir!" Tree-ear bowed, very pleased with himself. He had made a lucky guess, and his waist pouch would soon be filled with rice.

Tree-ear had learned from Crane-man's example. Foraging in the woods and rubbish heaps, gathering fallen grain-heads in the autumn—these were honorable ways to garner a meal, requiring time and work. But stealing and begging, Crane-man said, made a man no better than a dog. "Work gives a man dignity, stealing takes it away," he often said.

Following Crane-man's advice was not always easy for Tree-ear. Today, for example. Was it stealing, to wait as Tree-ear had for more rice to fall before alerting the man that his rice bag was leaking? Did a good deed balance a bad one? Tree-ear often pondered these kinds of questions, alone or in discussion with Crane-man.

"Such questions serve in two ways," Crane-man had explained. "They keep a man's mind sharp—and his thoughts off his empty stomach."

Now, as always, he seemed to know Tree-ear's thoughts without hearing them spoken.

"Tell me about this farmer," he said. "What kind of man was he?"

Tree-ear considered the question for several moments, stirring his memory.

At last, he answered, "One who lacks patience—he said it himself. He had not wanted to wait for a sturdier container to be built. And he could not be bothered to pick up the fallen rice."

Tree-ear paused.

"But he laughed easily, even at himself."

Țăranul se lăsă pe vine ca să-și ridice *jiggeh*-ul în spate. După ce făcu câțiva pași, strigă peste umăr:

— Binele se răsplătește cu bine, băiete. Orezul de pe jos e al tău de-ți vei da osteneala să-l aduni.

— Mulțumirile mele, bunule domn!

Urechi-de-Lemn se înclină, tare încântat de el însuși. Făcuse o presupunere câștigătoare, iar săculețul de la brâu avea să fie în curând plin cu orez.

Urechi-de-Lemn învățase urmând exemplul Omului-Cocor. Să umbli prin pădure și prin grămezile de gunoaie după hrană, să aduni toamna spicele căzute – toate acestea erau moduri cinstite de a încropi o masă, căci presupuneau timp și muncă. Furtul și cerșetoria, spunea Omul-Cocor, făceau ca ființa umană să nu se mai deosebească de câine. „Munca îi dăruiește omului demnitate, furtul i-o răpește“, zicea el adesea.

Pentru Urechi-de-Lemn nu era întotdeauna simplu să urmeze sfaturile Omului-Cocor. Iată, de pildă, situația de azi. Să aștepti, așa cum făcuse Urechi-de-Lemn, să cadă mai multe boabe înainte de a-l avertiza pe țăran că-i curge orez din coș era oare furt? Fapta bună răscumpăra oare fapta rea? Urechi-de-Lemn își punea mereu astfel de întrebări, fie că era singur, fie împreună cu Omul-Cocor.

„Asemenea întrebări sunt de două ori folositoare“, îi explicase Omul-Cocor. „Îți țin trează mintea și-ți abat gândurile de la foame.“

Și acum, ca întotdeauna, părea să cunoască gândurile lui Urechi-de-Lemn fără ca băiatul să fi zis ceva.

— Ia povestește-mi despre țăranul ăsta, îl rugă el. Ce fel de om era?

Urechi-de-Lemn cântări întrebarea câteva clipe, scormonind prin amintiri. În cele din urmă, răspunse:

— Un om care n-are răbdare, mi-a spus-o chiar el. N-a vrut să aștepte ca să aibă un coș mai trainic. Un om care nu-și dă osteneala să adune boabele de orez căzute.

Urechi-de-Lemn se opri câteva clipe.

— Dar știa să râdă, chiar și pe seama sa.

“If he were here now, and heard you tell of waiting a little longer before speaking, what do you think he would say or do?”

“He would laugh,” Tree-ear said, surprising himself with the speed of his response. Then, more slowly, “I think... he would not have minded.”

Crane-man nodded, satisfied. And Tree-ear thought of something his friend often said: *Scholars read the great words of the world. But you and I must learn to read the world itself.*

Tree-ear was so called after the mushroom that grew in wrinkled half-circles on dead or fallen tree trunks, emerging from the rotten wood without benefit of parent seed. A good name for an orphan, Crane-man said. If ever Tree-ear had had another name, he no longer remembered it, nor the family that might have named him so.

Tree-ear shared the space under the bridge with Crane-man—or rather, Crane-man shared it with him. After all, Crane-man had been there first, and would not be leaving anytime soon. The shriveled and twisted calf and foot he had been born with made sure of that.

Tree-ear knew the story of his friend’s name.

“When they saw my leg at birth, it was thought I would not survive,” Crane-man had said. “Then, as I went through life on one leg, it was said that I was like a crane. But besides standing on one leg, cranes are also a symbol of long life.” True enough, Crane-man added. He had outlived all his family and, unable to work, had been forced to sell his possessions one by one, including, at last, the roof over his head. Thus it was that he had come to live under the bridge.

Once, a year or so earlier, Tree-ear had asked him how long he had lived there. Crane-man shook his head; he no longer

— Dacă ar fi acum aici și te-ar auzi spunând că ai așteptat ceva mai mult înainte de a-i vorbi, ce crezi că ar face sau ar zice?

— Ar râde, spuse Urechi-de-Lemn, surprins de iuțea răspunsului său. Apoi, chibzuind: Cred... că nu s-ar fi supărat.

Omul-Cocor dădu din cap, mulțumit. Lui Urechi-de-Lemn îi veni în minte ceva ce-i spusese adesea prietenul său: „Învățații deslușesc marile cuvinte ale lumii. Însă tu și cu mine trebuie să învățăm să deslușim lumea însăși.”

Numele lui Urechi-de-Lemn venea de la o ciupercă care creștea sub forma unor jumătăți de cerc vălurite, pe buturugi sau pe trunchiurile căzute ale copacilor, răsărind din lemnul putred fără să aibă nevoie de spori care să-i dea naștere. Omul-Cocor spunea că era un nume potrivit pentru un orfan. Dacă o fi avut Urechi-de-Lemn un alt nume înainte, nu și-l mai amintea, cum nu-și mai amintea nici familia care ar fi putut să i-l dea.

Urechi-de-Lemn împărțea locul de sub pod cu Omul-Cocor, sau mai degrabă Omul-Cocor îl împărțea cu el. Până la urmă, Omul-Cocor se pripășise acolo primul și n-avea de gând să plece prea curând. Gamba și laba unuia dintre picioare, prea subțiri și răsucite – așa se născuse –, nu-l ajutau deloc.

Urechi-de-Lemn cunoștea povestea numelui prietenului său.

— Când mi-au văzut piciorul, la naștere, au crezut că n-o să trăiesc prea mult, îi destăinuise Omul-Cocor. Apoi, când am început să mă descurc cu un singur picior, mi-au spus că semănăm cu un cocor. Cu toate astea, dincolo de faptul că stă într-un picior, cocorul este și un simbol al unei vieți îndelungate.

Lucrul ăsta s-a dovedit adevărat, mai adăugase Omul-Cocor. Supraviețuise întregii sale familii, și, pentru că nu putea să muncească, fusese nevoit să-și vândă toate bunurile, unul câte unul; cel din urmă a fost acoperișul de deasupra capului. Așa ajunsese să trăiască sub pod.

La un moment dat, cam cu un an înainte, Urechi-de-Lemn îl întrebase de când trăia sub pod. Omul-Cocor clătină din cap; nu-și

remembered. But then he brightened and hobbled over to one side of the bridge, beckoning Tree-ear to join him.

"I do not remember how long I have been here," he said, "but I know how long *you* have."

And he pointed upward, to the underside of the bridge. "I wonder that I have not shown you this before."

On one of the slats was a series of deep scratches, as if made with a pointed stone. Tree-ear examined them, then shook his head at Crane-man. "So?"

"One mark for each spring since you came here," Crane-man explained. "I kept count of your years, for I thought the time would come when you would like to know how old you are."

Tree-ear looked again, this time with keen interest. There was a mark for each finger of both hands—ten marks in all.

Crane-man answered before Tree-ear asked. "No, you have more than ten years," he said. "When you first came and I began making those marks, you were in perhaps your second year—already on two legs and able to talk."

Tree-ear nodded. He knew the rest of the story already. Crane-man had learned but little from the man who had brought Tree-ear to the bridge. The man had been paid by a kindly monk in the city of Songdo to bring Tree-ear to the little seaside village of Ch'ulp'o. Tree-ear's parents had died of fever, and the monk knew of an uncle in Ch'ulp'o.

When the travelers arrived, the man discovered that the uncle no longer lived there, the house having been abandoned long before. He took Tree-ear to the temple on the mountainside, but the monks had been unable to take the boy in because fever raged there as well. The villagers told the man to take the child to the bridge, where Crane-man would care for him until the temple was free of sickness.

"And," Crane-man always said, "when a monk came to fetch you a few months later, you would not leave. You clung

mai aducea aminte. Apoi chipul i se luminează și se duse șchiopătând până într-o anumite parte a podului, făcându-i băiatului semn să-l urmeze.

— Nu mai știu de când sunt aici, zise el, dar știu de cât timp ai apărut *tu*.

Arată atunci cu mâna în sus, spre partea de dedesubt a podului.

— Mă mir că nu ți-am arătat asta mai demult.

Pe o stînghie se vedeau câteva zgârieturi adânci, care păreau să fi fost făcute cu o piatră ascuțită. Urechi-de-Lemn le privi cu atenție, iar apoi întoarse capul spre Omul-Cocor.

— Și ce-i cu asta?

— O linie pentru fiecare primăvară de când ești aici, îi explică Omul-Cocor. Am ținut socoteala, căci m-am gândit că va veni o vreme când vei vrea să știi câți ani ai.

Urechi-de-Lemn privi din nou, de astă dată mult mai atent. Era acolo câte o linie pentru fiecare deget al celor două mâini: zece linii cu totul.

Omul-Cocor îi răspunse înainte ca băiatul să fi apucat să pună întrebarea.

— Da, ai mai mult de zece ani, îi zise el. Atunci când ai ajuns aici, iar eu am început să fac semnele astea, aveai pesemne doi ani — stăteai deja în picioare și vorbeai.

Urechi-de-Lemn încuviință din cap. Restul poveștii îl știa. Omul-Cocor aflase foarte puține de la bărbatul care îl adusese acolo. Fusese plătit de un călugăr milostiv din orașul Songdo ca să-l aducă pe băiat în micul sat Ch'ulp'o, de la malul mării. Părinții lui Urechi-de-Lemn muriseră de friguri, iar călugărul știa de un unchi care trăia în Ch'ulp'o.

Când a ajuns acolo cu băiatul, bărbatul a aflat că unchiul lui nu mai locuia în satul acela, iar casa fusese lăsată în paragină. L-a dus pe Urechi-de-Lemn la templul de pe munte, dar călugării nu l-au putut primi pe băiat, fiindcă malaria se răspândise și acolo. Sătenii i-au spus să-l lase la pod, unde Omul-Cocor urma să aibă grijă de el până ce locuitorii templului aveau să scape de malarie.

„Și“, povestea Omul-Cocor, „când unul dintre călugări a venit să te ia, câteva luni mai târziu, n-ai vrut să pleci. Te-ai agățat de piciorul

to my good leg like a monkey to a tree, not crying but not letting go, either! The monk went away. You stayed.”

When Tree-ear was younger, he had asked for the story often, as if hearing it over and over again might reveal something more—what his father’s trade had been, what his mother had looked like, where his uncle had gone—but there was never anything more. It no longer mattered. If there was more to having a home than Crane-man and the bridge, Tree-ear had neither knowledge nor need of it.

Breakfast that morning was a feast—a bit of the rice boiled to a gruel in a castoff earthenware pot, served up in a bowl carved from a gourd. And Crane-man produced yet another surprise to add to the meal: two chicken legbones. No flesh remained on the arid bones, but the two friends cracked them open and worried away every scrap of marrow from inside.

Afterward, Tree-ear washed in the river and fetched a gourd of water for Crane-man, who never went into the river if he could help it; he hated getting his feet wet. Then Tree-ear set about tidying up the area under the bridge. He took care to keep the place neat, for he disliked having to clear a space to sleep at the tired end of the day.

Housekeeping complete, Tree-ear left his companion and set off back up the road. This time he did not zigzag between rubbish heaps but strode purposefully toward a small house set apart from the others at a curve in the road.

Tree-ear slowed as he neared the mud-and-wood structure. He tilted his head, listening, and grinned when the droning syllables of a song-chant reached his ears. The master potter Min was singing, which meant that it was a “throwing” day.

Min’s house backed onto the beginnings of the foothills and their brushy growth, which gave way to pine-wooded mountains beyond. Tree-ear swung wide of the house. Under the deep eaves at the back, Min kept his potter’s wheel.

meu sănătos cum se agață maimuța de copac, fără să plângi, dar și fără să-mi dai drumul! Călugărul a plecat. Tu ai rămas”.

Când era mai mic, Urechi-de-Lemn îi cerea adesea să-i spună povestea, ca și când ascultarea ei repetată ar fi putut scoate la lumină un detaliu în plus – cu ce se ocupa tatăl lui, cum arăta maică-sa, unde plecase unchiul –, dar nu descoperise nimic nou. Nici nu mai avea importanță. Dacă exista undeva un loc pe care l-ar fi numit „acasă“, dincolo de pod și de Omul-Cocor, nu știa unde să-l caute și nici nu mai avea nevoie de el.

Micul-dejun din dimineața aceea a fost un adevărat festin: au făcut o fiertură de orez într-o oală de lut pe care o găsiseră și au mâncat-o dintr-o strachină încropită dintr-o tighă de dovleac. Și Omul-Cocor avea o surpriză pentru dejun: două copănele de pui. Nu mai era pic de carne pe oasele uscate, dar cei doi prieteni le-au desfăcut și au scos dinăuntru și ultima fărâmă de măduvă.

Urechi-de-Lemn făcu apoi o baie în râu și îi aduse Omului-Cocor o coajă de dovleac plină cu apă; prietenul său nu intra niciodată în râu dacă nu era neapărată nevoie. Nu-i plăcea să-și ude picioarele. Pe urmă, Urechi-de-Lemn începu să facă curat sub pod. Avea grijă ca totul să fie îngrijit, fiindcă nu-i plăcea să-și aranjeze locul de dormit la sfârșitul zilei, când se aduna oboseala.

După ce termină cu dereticatul, Urechi-de-Lemn își lăsa prietenul și porni din nou pe drumul din sat. De astă dată nu mai umblă la întâmplare printre grămezile de gunoaie, ci se îndreptă spre o casă mică, aflată la distanță de celelalte, la un cot de drum.

Urechi-de-Lemn își încetini pașii pe măsură ce se apropia de locuința din lemn și lut. Își înclină capul, ascultând, și zâmbi larg când îi ajunse la urechi murmurul unui cânt ritmat. Meșterul olar Min cânta, semn că era o zi când lucra la roată.

Casa meșterului se afla la poalele unor dealuri acoperite de arbuști, care se continuau cu munți unde creșteau păduri de pin. Băiatul ocoli casa. Sub streșina lată din spate, Min își așezase roata.

He was there now, his gray head bent over the wheel, chanting his wordless song.

Tree-ear made his way cautiously to his favorite spot, behind a paulownia tree whose low branches kept him hidden from view. He peeped through the leaves and caught his breath in delight. Min was just beginning a new pot.

Min threw a mass of clay the size of a cabbage onto the center of the wheel. He picked it up and threw it again, threw it several times. After one last throw he sat down and stared at the clay for a moment. Using his foot to spin the base of the wheel, he placed dampened hands on the sluggardly lump, and for the hundredth time Tree-ear watched the miracle.

In only a few moments the clay rose and fell, grew taller, then rounded down, until it curved into perfect symmetry. The spinning slowed. The chant, too, died out and became a mutter of words that Tree-ear could not hear.

Min sat up straight. He crossed his arms and leaned back a little, as if to see the vase from a distance. Turning the wheel slowly with his knee, he inspected the graceful shape for invisible faults. Then, "Pah!" He shook his head and in a single motion of disgust scooped up the clay and slapped it back onto the wheel, whereupon it collapsed into an oafish lump again, as if ashamed.

Tree-ear opened his mouth to let out his breath silently, only then realizing that he had been keeping it back. To his eyes the vase had been perfect, its width half its height, its curves like those of a flower petal. Why, he wondered, had Min found it unworthy? What had he seen that so displeased him?

Min never failed to reject his first attempt. Then he would repeat the whole process. This day Tree-ear was able to watch the clay rise and fall four times before Min was satisfied. Each of the four efforts had looked identical to Tree-ear, but something about the fourth pleased Min. He took a length of twine and slipped it deftly under the vase to release it from the wheel, then placed the vase carefully on a tray to dry.

Meșterul era acolo; își ținea capul cărunt aplecat peste ea, îngânând cântecelul fără cuvinte.

Urechi-de-Lemn se strecură cu grijă în locul său preferat, în spatele unui copac Paulownia, ale cărui ramuri aplecate îl ascundeau privirii. Privi printre frunze și își ținu respirația de încântare. Min tocmai începea să facă un nou vas.

Meșterul trânti în centrul roții un boț de lut de mărimea unei verze. Îl ridică și îl aruncă din nou, de mai multe ori. După cea din urmă aruncare, se așeză și privi lutul pentru un moment. În timp ce învârtea cu piciorul baza roții, își puse mâinile umede peste bulgărele acela fără formă și, pentru a o suta oară, Urechi-de-Lemn privi înfăptuirea miracolului.

În doar câteva clipe, lutul se ridică și coborî, crescă mai înalt, iar apoi se rotunji până ce curbările dobândiră o simetrie perfectă. Mișcarea roții încetini. Cântecelul nu se mai auzea, era mai degrabă un murmur pe care Urechi-de-Lemn nu-l mai putea înțelege.

Min își ridică fruntea. Își încrucișă brațele și se dădu puțin pe spate, ca și când ar fi vrut să privească vasul de la distanță. Înviartind încetișor roata cu genunchiul, cerceta obiectul acela delicat în căutarea unor defecte invizibile. Dintr-odată, „Pah!”. Își scutură capul și, dezgustat, ridică lutul și îl trânti înapoi pe roată dintr-o singură mișcare; parcă de rușine, vasul se prefăcu din nou într-un cocoloș strâmb.

Urechi-de-Lemn deschise gura ca să răsuflă încetișor, dându-și seama că-și ținuse respirația. Lui i se păruse că vasul era perfect; lățimea era jumătate din înălțime, iar curbările precum ale petalei unei flori. De ce, se întreba el, i se păruse lui Min urât? Ce văzuse de-l supăraseră atât de tare?

Meșterul distrugea mereu rezultatul primei încercări. Apoi o lua de la capăt. În ziua aceea, Urechi-de-Lemn văzu lutul ridicându-se și coborând de patru ori înainte ca Min să fie mulțumit. Băiatului i se păruse că toate cele patru vase fuseseră la fel, dar lui Min îi plăcuse ceva anume la cel din urmă. A luat o bucată de sfoară și a strecurat-o cu îndemânare pe dedesubt, ca să desprindă vasul de pe roată, iar apoi l-a așezat cu grijă pe un suport, să se usuce.